

Det er nødvendigt at oplyse Højesteret om den afvej, som statens advokat vil søge at føre dommerne ind på, når han med kirkeministeriets hjælp søger at fokusere på (citater): 'rigsdagssamlingerne 1859-60 og 1861-62'. Disse gulnede dokumenter, som handler om, at nogle medlemmer af folkekirken (citater): 'skulle have ret til at få udført kirkelige handlinger i deres sognekirke og på dennes kirkegård ved den præst, som de selv har valgt' har meget lidt at gøre med det afgørende spørgsmål, der skal behandles ved Højesteret i marts 2017.01.24

Biskop J. P. Mynster, som ved de omtalte forhandlinger i 1800-tallets rigsdag gjorde sig til talsmand for, at denne lov (som kammeradvokaten i dag kalder for 'et krav om større frihed i folkekirken') **ikke** skulle vedtages, satte allerede d. 3. maj 1855 denne sag på plads! Han udtalte blandt andet: "Der er allerede i flere vigtige henseender tilstået den frihed, som uden at gøre brud på ordenen kan finde sted." – Hvis nogen i dag vil spørge denne biskoppelige rigsdagsmand, hvad det er for 'en orden, der ikke må gøres brud på', så falder svaret klart og tydeligt i biskoppens videre redegørelse. Han siger: "Det må stå enhver frit at høre til en hvilken som helst præst, han selv vælger. Han må gå til alters, hvor han vil og lade sig vie af hvilken præst, han vil. Han må blive både døbt og begravet, hvor han vil – men der må ikke gøres brud på ordenen!" – Dette sidste har utvivlsomt at gøre med kirkens bekendelse. Biskoppen fortsætter nemlig med følgende: "Der er ingen, som i Frankrig har talt mere ivrigt for 'den kirkelige frihed' end Jesuitterne; de indså, at når denne 'frihed' var til stede, så kunne de drage folk til sig... (Det vil sige, at nadveren og ægteskabet, embedet, døden og begravelsen kom til at hvile på en anden bekendelse). – "Der kan ikke være noget vundet ved," slutter biskoppen sin tale i rigsdagen (på den omtalte majdag i 1855) "at ethvert ryggesløst menneske fremover kan sige til præsten (der står for kirkens bekendelse): "Det, du her prædiker, vil jeg ikke høre mere om! Jeg anser dig ikke længere for at være min præst. Jeg har fundet en anden..." Alt dette bør Højesteret vide besked om, når statens advokat vil omtale dette eksempel for at bevise statens berettigelse til at gribe ind i kirkens indre anliggender. Kammeradvokatens eksempler fra 1800-tallet er irrelevante; de berører ikke kirkens grundlæggende bekendelse.

www.medgrundlovskallandbygges.dk

Frøs Herreds Sparekasse: 9740 - 0003445526